

BERETI GÁBOR

Szókratész büntetése

Ifjan még csak játszott a szerelem
megnyíló, boldog ígéretével.
S a végtelen, szárnyas magasából
látta, szenved a csalárd szavaktól

hervadó virág. Mennyi fohásza,
sóhaja szállott föl rá, űzve, hajtva
ellene az időt. A szeretet
nevében kérve, mit elkövetett,

hajtsa be rajta a bűnöket mind.
S az elmúlás könyörtelen. Csak int
és ím, terem Szókratész szívében
űr – nincs többé jövő az időben.

Pillantásában még az ég távlatot
féltő kékje ragyog, mint angyalok
imája urukhoz. De szava halkán
száll már, sorsa végzetes súlyaival.

BERETI GÁBOR

Az éj, a nagy kerítő

A szíved, ha megkapom,
vagy most, vagy többé
már nem lesz alkalom.

Ránk köszön a nappal,
s akkor már minden mindegy.
Ki ki a maga útján
indul, s elmegy.

A szíved, ha nem kapom,
csak hiányod lesz enyém.
Bennem a szerelem mindig
koldus marad és szegény.

De nékem mindig minden
alkalom, mert csak téged,
s a szerelmed kérem én.

Egy hatalmas űr

Egy hatalmas űr a szíved,
ha múltó jövőnket dobogja.
Ránk szabadul, ha engeded,
szerelmünket is kioltva.

Egy hatalmas csepp a tenger
ráírom hívószámomat.
Hogy hangodra emlékezzem,
hisz' megint elárasztanak.

Egy hatalmas vágy az élet,
szerelem és illúzió.
De befognak kapzsi fények,
s biztatnak bátran légy csaló.

Egy hatalmas éj a nappal,
csak pirkad és bealkonyul.
Körülvesz pengéfalakkal
és azt hiszi, fölszabadul.

Gyúlékony nevetésemmel

Gyúlékony nevetésemmel lobbantom
lángra az éjt. Fekete tűzben látom
égni a szerelmet, a szenvedélyt:
testemre fonódó karod, a remélt
csókokat. Különc örömét a bőrnek.
S hallgatásodat, amin majd összetörnek
füstimádó vágyaim. S nevetésem,
hog्य láthassalak a gyúlékony éjben,
szerelmes szavaim keresztjén égni.
És te engem, az örökléttől félni –
s ahogy e mágiából föllobbanunk mi ketten;
hog्य éljünk a Holdtól, a Naptól is szebben,
az életnek életet adó Földön:
majd hamuvá hűlve is mindörökkön.

Ahog्य elterül

Ahog्य elterül, dús,
szélfútta haj az éjszaka.
S most, hog्य megint
holdfényvel táplálkozom,
a suhogó szárnyak mögé
Héliosz villódzó vértjeit
csak oda képzelem.
Csak elgondolom,

ó ölelgeti a vonagló lombok
buja derekát;
Hog्य a ziháló hangok,
mik átfújnak szívemen,
majd virágba borítják
az éjszakát;
S fénytelen szememből
esőcsepp csupán,
mi földet ér.